

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 8/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Hurtišom, Matice Slovenskej 17, Prievidza, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 9 Cpr 2/2014 z 29. marca 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoPr 4/2016 z 3. mája 2017 a takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

byť riešené v incidenčom konaní, podľa názoru okresného súdu nepreukázal, že by navrhovateľke zanikol pracovný pomer niektorým zo spôsobom podľa Zákonníka práce, no napriek tomu navrhovateľke prestal platiť mzdu aj odvody do Sociálnej poisťovne a príslušnej zdravotnej poisťovne, hoci mala záujem naďalej vykonávať prácu pre úpadcu.

5. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny. Krajský súd vyhodnotil odvolacie námietky sťažovateľa, že v konaní vystupoval účastník, ktorý nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, že účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, ako nedôvodné. Navrhovateľka mala spôsobilosť mať práva a povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 prvej vety a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 11 ods. 2 Zákonníka práce, ako aj procesnú spôsobilosť v zmysle § 20 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016) v spojení s § 8 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 11 ods. 2 Zákonníka práce. V danej veci si navrhovateľka neuplatňuje žiadne nároky z pracovného pomeru v zmysle nevyplatených miezd alebo iné peňažné nároky z pracovného pomeru, pretože tieto si uplatnila v konkurznom konaní, pričom sťažovateľ poprel pohľadávku navrhovateľky z formálnych dôvodov. Otázku existencie pracovnoprávneho vzťahu môže vyriešiť len súd v sporovom konaní, pričom vzhľadom na predmet konania je nepochybné, že o ňom dosiaľ žiaden súd právoplatným rozsudkom nerozhodol, resp. v tej istej veci nebolo skôr začaté konanie. Podľa názoru krajského súdu okresný súd na zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis (Zákonník práce) a vec správne práve posúdil.

6. S uvedenými závermi okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ nesúhlasí a v ústavnej sťažnosti tvrdí, že navrhovateľka si svoje nároky z pracovného pomeru uplatnila prihláškou v konkurznom konaní, čím zaniklo právo navrhovateľky znovu si uplatniť pracovnoprávne nároky v civilnom sporovom konaní. Sťažovateľ pochybuje, že u určovacej žaloby navrhovateľky bol daný naliehavý právny záujem, a vyslovuje presvedčenie, že pracovnoprávne nároky, ktoré si navrhovateľka neuplatnila v konkurznom konaní, prihlási ako pohľadávku proti podstate v konkurznom konaní, pretože o uvedené žiadal aj manžel navrhovateľky [REDACTED], ktorý podal samostatnú žalobu. Podľa názoru

sťažovateľa sa všeobecné sudy nevysporiadali s otázkou vzniku pracovnoprávneho vzťahu ani s otázkou neplatnosti pracovnej zmluvy z dôvodu absencie podstatnej náležitosti v podobe miesta výkonu práce navrhovateľky. Absencia riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu tak má za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

6.1 Okrem toho sťažovateľ tvrdí, že v danom prípade nebola dodržaná výlučná miestna príslušnosť, pretože správne mal byť miestne príslušný súd, na ktorom prebieha konkurzné konanie.

6.2 Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, aby napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

13. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 Cpr 2/2014 z 29. marca 2016 (bod 4) a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 CoPr 4/2016 z 3. mája 2017 (bod 5), ktorým sťažovateľ vytýka, že nie sú riadne a vyčerpávajúco odôvodnené (bod 6).

III.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

14. Podľa § 55 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak

- a) sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené,
- b) ústavný súd v tej istej veci koná,
- c) navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu alebo
- d) to ustanovuje tento zákon v § 132 ods. 2 alebo § 142 ods. 2.

15. Z dôvodovej správy k zákonu o ústavnom súde vyplýva, že „neprípustnosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom znamená, že zákon zakazuje ústavnému súdu konať o návrhu, hoci má na rozhodnutie právomoc. Dôvodmi, pre ktoré je návrh na začatie konania pred ústavným súdom neprípustný, sú: prekážka veci rozsúdenej, prekážka už začatého konania, ústavný zákaz na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu ústavného súdu (čl. 133 ústavy, časť vety pred bodkočiarkou) a ďalšie dôvody, ktoré výslovne ustanovuje zákon, napríklad nevyčerpanie iných právnych prostriedkov nápravy (§ 132 ods. 2, § 142 ods. 2). Prekážka veci rozsúdenej je zmiernená prípustnosťou nového návrhu, ak dôvodom odmietnutia predchádzajúceho návrhu bolo len nesplnenie podmienok konania. Napríklad v prípade, ak by ústavný súd odmietol sťažnosť podľa čl. 127 ústavy z dôvodu, že sťažnosťou bolo napadnuté neprávoplatné rozhodnutie, po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia je možné toto rozhodnutie napadnúť novou sťažnosťou.“

16. Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 111/04 z 28. apríla 2004 vyslovil, že „neprípustnosť sťažnosti... možno vyvodit' aj z toho, že od nálezu vo veci samej do podania opakovanej sťažnosti v tom istom konaní pred všeobecným súdom nedošlo k takým skutkovým alebo právnym zmenám v postupe tohto súdu, ktoré by bolo treba zohľadniť v konaní o opakovanej sťažnosti“ (rozhodnutie publikované v Zbierke náleзов a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2004 pod č. 68/2004, s. 609).

17. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 Cpr 2/2014 z 29. marca 2016, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d)

v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť, keďže o obsahovo identickej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu už rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 643/2017-9 z 25. októbra 2017 (bod 2).

III. 1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

18. V danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum doručenia písomného vyhotovenia uznesenia najvyššieho súdu (bod 3) sťažovateľovi (5. decembra 2019) zachovaná.

19. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušeníach základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale

chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

20. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvoľe možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvoľi (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

21. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom spravodlivého súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

22. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

23. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

24. Odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05).

25. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz

Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, str. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

26. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa aj krajský súd, preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

27. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (m. m. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

28. Ústavný súd konštatuje, že už uznesením č. k. II. ÚS 76/2018-9 z 1. februára 2018 odmietol ako zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 CoPr 5/2016 z 9. novembra 2016, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 15 Cpr 1/2015 zo 14. januára 2016, ktorým bolo určené, že pracovný pomer žalobcu ako zamestnanca s úpadcom ako

zamestnávateľom trvá. Žalobcom bol v tomto prípade manžel sťažovateľky (bod 6). V odôvodnení uvedeného uznesenia ústavný súd (okrem iného) konštatoval, že „nebolo úlohou krajského súdu posudzovať právne následky spojené s vyhovením určovacej žalobe, teda s otázkou, či žalobca bude môcť úspešne zaniknuté pohľadávky po vyhovení určovacej žalobe prihlásiť do konkurzu ako pohľadávky proti konkurznej podstate. Sťažovateľ bude mať možnosť v takomto prípade v konkurznom konaní svoj právny názor o neprípustnosti takéhoto postupu presadzovať. Podľa názoru ústavného súdu všeobecné súdy dostatočne a presvedčivo zdôvodnili, na základe akých dôkazov dospeli k záveru, že pracovný pomer medzi úpadcom a žalobcom vznikol a do momentu rozhodnutia súdu trval, keďže žiadnym zo zákonných spôsobov nedošlo k jeho zániku. Napokon neobstojí ani námietka, podľa ktorej vo veci nekonal miestne príslušný súd. Podľa § 88 ods. 1 písm. j) Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016 namiesto všeobecného súdu odporcu je na konanie príslušný súd, v obvode ktorého má dlžník sídlo alebo miesto podnikania, a ak nemá sídlo alebo miesto podnikania, súd, v obvode ktorého má svoje bydlisko, ak ide o konkurzné konanie alebo reštrukturalizačné konanie, a súd, na ktorom tieto konania prebiehajú, ak ide o spory nimi vyvolané alebo s nimi súvisiace okrem sporov o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade nešlo o spor vyvolaný konkurzným konaním, ale ani o spor s konkurzným konaním súvisiaci.“.

29. Preskúmaním rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 CoPr 4/2016 z 3. mája 2017 ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd v danom prípade postupoval v medziach svojej právomoci, odvolanie sťažovateľa riadne meritórne preskúmal, pričom dospel k právnomu záveru o jeho nedôvodnosti a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 387 ods. 1 a 2 výslovne umožňuje. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno považovať za svojvoľný, resp. vychádzajúc z okolností danej veci, za svojvoľne narúšajúci princíp právnej istoty ani za zjavne neodôvodnený a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávných a hmotnoprávných noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu ani ktorá by bola v rozpore s judikatúrou ESLP. Ústavný súd zároveň nezistil žiaden dôvod, aby sa odklonil od záverov, ku ktorým dospel vo svojom uznesení č. k. II. ÚS 76/2018-9 z 1. februára 2018.

30. Napokon aj najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 Cdo 236/2017 z 30. októbra 2019 (bod 3) konštatoval, že „v danom prípade nejde o spor vyvolaný či súvisiaci s konkurzom... Ak žaloba predstavuje autonómnu žalobu, ktorá nie je založená na konkurznom práve a nevyžaduje si ani začatie takého typu konania (ako v tomto prípade), samotná skutočnosť, že správca konkurznej podstaty je účastníkom konania, nepostačuje na to, aby toto konanie mohlo byť kvalifikované ako konanie vyplývajúce priamo z konkurzu alebo ako konanie s ním súvisiace (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdneho dvora z 10. septembra 2009 C-292/08 vo veci German Graphics Graphische Maschinen GmbH proti Alice van der Schee, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu Holland BindingBV). (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 9. novembra 2011, sp. zn. 6 Ndc 33/2011).“.

31. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) totiž nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

32. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je

podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu